

De Zaden der Hoop

Boek I

De Val van Hymír

**De Val van
Hymír**

Owan Drake

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Owan Drake
Coverontwerp: Xing Hou
ISBN: 9789402159011
© Owan Drake

Voorwoord en woord van dank

Allereerst wil ik alle lezers vertellen dat de serie als

geheel één grote roman moet worden. Omdat het eerste deel veel te groot werd, maar ook omdat de serie in zijn geheel toch één groot boek gaat worden, heb ik besloten om het eerste boek in drie verschillende boeken op te splitsen. De eerste boeken dienen als een soort van trilogie binnen de Zaden der Hoop Saga, genaamd de Ragnarok trilogie.

De reden hier voor is omdat, ondanks dat ik het zelf als één dikke pil wilde uitgeven, talloze mensen mij aangeraden hebben het in ofwel twee of drie boeken op te splitsen. Maar als alle drie de delen zijn uitgegeven beloof ik dat ik er ook een Omnibus van maak, zodat ik toch nog mijn dikke pil kan hebben.

Verder wil ik nog iets toelichten over dit boek en daarbij de hele serie, die zal volgen. Ondanks dat ik op aanraden van de lezers, die mijn bètaversie gelezen hebben, het begin heb ingekort, is en blijft dit eerste deel een pure introductie, van dit gigantische universum. De opbouw is nog steeds lang en ik schat in dat, ofwel, je komt door dit boek heen, ofwel je legt hem om en nabij hoofdstuk IV weg. Maar daarbij wil ik wel benoemen dat de lezers van mijn bètaversie, vertelden dat het vanaf

hoofdstuk VI wel erg spannend begint te worden. Daarnaast wil ik nog zeggen dat de lezers van de bètaversie, van het tweede boek, gezegd hebben dat boek één voornamelijk in het begin een taaie hap was, maar dat het hem dubbel en dwars waard was, want zij vonden het tweede boek spetterend en bloedstollend spannend.

Haha, wacht maar tot ze de derde gaan lezen, dan weten ze pas wat spannend is.

En nu naar het woord van dank.

Ik wil allereerst mijn vader en moeder bedanken voor het aanmoedigen om weer met schrijven te beginnen, maar ook voor hun niet aflatende steun.

Marcel Hesseling, die de naam van Xing Hou aan heeft genomen, ik dank ook jou voor je sublieme cover ontwerp – en natuurlijk toekomstige cover ontwerpen. Maar ook dank ik jou omdat ik jou als klankbord voor mijn ideeën heb mogen gebruiken.

Regina Ellents en Brenda, jullie verdienen een heel bijzondere dankbaarheid in dit alles. Jullie twee hebben me altijd verteld dat jullie dit verhaal prachtig vonden en in het bijzonder moet hier Brenda genoemd worden, aangezien ik een volledige ochtend en een halve middag heb genomen om ook haar als klankbord voor mijn ideeën te gebruiken en dus het grootste deel van het universum en de karakters van dit verhaal aan haar toe heb kunnen lichten. De reactie die ze me gaf was iets wat ik nooit zal vergeten. Ja, Brenda je vertelde me dat dit wel eens het beste verhaal ooit gemaakt zou kunnen zijn en dat heeft me gevlaid.

Esther Beukema, een bijzondere vriendin, die een bijzondere dankbaarheid verdient, want ook haar heb ik vaak laten luisteren naar mijn eindeloze gezwets over mijn verhaal. Dus dankjewel Esther en mijn excuses voor mijn eindeloze geouwehoer.

Chris Ras en Edwin Smits, een speciaal woord van dank gaat net zo goed naar jullie. Het waren jullie die me gezelschap hebben gehouden, als ik bezig was met het schrijven van tergend moeilijke scenes. Mijn dank is groot.

Daniël Verheij, ook jij mag hier genoemd worden, want ook al heb je totaal niks met het lezen van boeken, heeft één kleine scene in mijn boek je dusdanig aan het denken gezet over bepaalde opvattingen en situaties in het leven dat je me later vertelde dat ik de enige schrijver was die je interesse in een boek heeft kunnen geven. Je hebt zelfs je ouders verteld over mijn boek en ook zij zijn benieuwd geraakt naar deze serie. Dit alles heeft mijn zelfvertrouwen en wilskracht een enorme boost gegeven. Dus dankjewel Daniël.

Ook Thomas Jansen en Tijmen van Midden, die bij één van de eersten horen die de ruwe, bètaversie van mijn boek gelezen hebben verdienen mijn dank. Want ondanks dat zij beiden hun persoonlijke problemen hadden, namen zij de tijd om mijn boek te lezen en vertelden zij mij dat ze het fantastisch vonden.

Ook al heb ik mijn vader en moeder al een dankbetuiging gegeven wil ik hun dankbetuiging nog even wat extra benadrukken in de laatste twee alinea's van het woord van dank.

Mijn moeder omdat ze op het moment dat ik deze alinea schrijf al op pagina 305 van de bètaversie van het tweede deel zit en zij helemaal weggeblazen is. Dit is hetgeen wat ze zei: 'Boek één is een introductie en het lijkt daarbij alsof het weer de zoveelste mainstream fantasy is, maar niks is minder waar want in boek twee gebeuren er echt maffe en epische dingen, die je totaal niet verwacht! Wat een fantastisch verhaal!'

En mijn vader wil ik bedanken voor het corrigeren van de laatste spelling, grammatica, typ en/of interpunctiefouten. Dankjewel pa.

Toewijding

Ik draag dit verhaal op aan mijn ouders, de lichten van
mijn leven!

Wie ben ik

Je kunt je afvragen wie ik ben. Nou ik ben Owan Drake, een schrijvend alter ego van iemand die je kent, of misschien niet! Om persoonlijke redenen, heb ik ervoor gekozen om mijn identiteit niet te onthullen totdat ik, Owan Drake, zal sterven.

Wie ben ik?

Ik weet het...

Jullie kunnen alleen maar raden...

Karakter Lijst

In het heden

Benedictus, een Wijsgeer

Xavier, zijn leerling

De Godin van Chaos, een kwaadaardige Entiteit

In Profeet van het Licht

Het Huis Driez

Wilder Driez, de Profeet van het Licht

Heer Frank Driez, zijn vader en Heer van het Huis Driez

Axel Driez, zijn broer

Carola Driez, zijn zus

Vrouwe Biya Driez, zijn moeder

Nekotoby, zijn kat

Ryder, zijn oom

Molly, zijn tante

Wolfram Driez, zijn zoon

Paul van Yongendaal, Vazal van het Huis Driez en
eveneens de meester van wapens

Eerwaarde Vader Yrewmba, Medicijnmeester van het
Huis Driez

Abbus, de eigenaar van de taverne, de Zilveren Maan

Ubír, een dwerg

Gnorrúl, een dwerg

De Vegna's

Telma, leider van de Vegna's

Surion, een vreemdeling

Mathilda, een nymfomane Vegna

Alybra, een onhandige Vegna

Het Hoge Huis van de Bloedraven

Heer Robodar, Heer van het Hoge Huis van de
Bloedraven

Heer Wimmodar, zijn eerstgeboren zoon

Heer Rudar, zijn tweedgeborene zoon

Nodariz, Wimmodar's tweede in bevelhebbende

De Leviathan

Namré, leider van de Leviathan

Boris Blondelle, tweede in bevel onder Namré

Anderen

Donovan, een Sjafra

In Profeet van de Duisternis

De Brodwyck familie

Mar Brodwyck, de Profeet van de Duisternis

John Brodwyck, zijn zoon

Isabel Brodwyck, zijn vrouw

Yolanda Brodwyck, zijn zus

De verraders van de troon

Zack Royland, een dronkaard

Bubba Saamsom, een vervloekte man en ex-gevangenisfolteraar

Patrick Voratio, een deserteur en ex-Feniks

Seipher, een trotse deserteur

Grote spelers van de Kwaadwillige Monarchie

Koning Bota, de Kwaadwillige Monarch

Mizalda Kallas, Generaal van de Kwaadwillige Monarchie

Sergei, een soldaat van het Legioen der Rode Leeuwen

Monrath, een Vlamme Tempelier

Graaf Fenmorth, een graaf en onderhandelaar van de havenuitvoer

Grote spelers van het Kaniaanse Keizerrijk

Keizer Raygar de Vierde, Keizer van het Kaniaanse Keizerrijk

De Fantoom Draken

De Vuur Draak, de Fantoom Draak van Vuur

De Ijs Draak, de Fantoom Draak van Ijs

De Schaduw Draak, Leider van de Fantoom Draken

De Draak gevormd uit het Licht, een mysterieuze Entiteit

Anderen

Ray, de Wijsgeer der Duisternis

Atsa Rednek, een rebel

Widick Valor, een havenmeester

Yuíra, een elven dame

Jimmy Bodkins, een matroos

Bruwick, leider van Boman

Takir, een smid

Sint Ellen Aniger, eerste vrouwelijke Hogepriesteres in de geschiedenis en tevens een gekwelde ziel

Mexter, een kwaadaardige priester en eveneens een gekwelde ziel

Garlepra, een onverantwoordelijke kobold

Varhilda, een vrouwelijk kobold

Gavrokoll, een vriend van Garlepra

I

Benedictus

Hoofdstuk I

Benedictus
-Oude Bibliotheek(Heden)

'D *e lichte kant en de duistere kant hebben in de*

afgelopen eeuwen zo lang tegen elkaar gestreden. Maar de tijd stroomt als een rivier en daarmee zal de geschiedenis zich herhalen.'

Dat was wat de oude Wijsgeer, genaamd Benedictus Einsberg dacht terwijl hij zijn borstelige wenkbrauwen fronste. Op zijn hoofd rustte een oude, gebreide muts, die was ingezet met glanzende robijnen. Zijn zilvergrijze haren bungelden langs zijn gerimpelde gelaat, als een chaotische wirwar van stof en spinrag.

Naast de groene stoel waar hij op zat, stond zijn staf gemaakt van haagdoorn. Zijn kleding was helemaal wit, net als de lichte kant die hij vertegenwoordigde.

De kroonluchter die aan het plafond hing maakte een knarsend geluid, terwijl hij zelf een vrolijke deuntje floot. Maar alleen hij wist dat de oorsprong van dit deuntje een stuk minder vrolijk was, dan het klonk.

Roestkleurige vlekken leken de tegels van zijn bibliotheek te hullen in zeeën van bloed.

Wilde eenden waren in een meertje, die zich in het omringende bos bevond, aan het snateren, terwijl een felle windvlaag van buiten door de nissen van zijn bibliotheek woei.

Hij wachtte op iemand. Een heel bijzonder iemand, genaamd Xavier. Deze jongeman was veruit zijn meest bekwame student.

Zijn vingers tezamen gevlochten, bleef hij zijn deuntje fluiten en terwijl hij dit deed, hield hij zijn blik onophoudelijk gericht op de zeeën van bloed. *'Hij is te laat,' dacht* hij toen.

Hij stond op en liep toen in de richting van een boekenkast, met daarin vijf boeken. De boeken waren niet alleen door hem geschreven, maar ook door hem ervaren. Maar alleen hij wist wat dat betekende. Voor nu tenminste, want ooit op een dag, zou zijn leerling, Xavier de waarheid over de Zaad Synchronisatie ontdekken.

Hij pakte het eerste boek van de plank en blies het stof van de kaft. De titel was versleten, maar ondanks dat nog steeds leesbaar, hoewel nauwelijks. De titel luidde, Profeet van het Licht. Hij wist niet waarom, maar zijn oog viel op het derde boek, genaamd Profeet van de Duisternis.

Toen mompelde hij: 'Als hij echt Benedictus herboren is, zal hij dit verhaal 's nachts herbeleven alsof hij het daadwerkelijk meemaakt, in zijn dromen. Althans dat is mijn inschatting.'

Hij draaide zich om, greep de halsketting, die om zijn nek hing, klikte deze een ogenblik later open en de oude klok in de ketting werd zichtbaar. Toen zag hij dat Xavier zeker tien minuten te laat was. *'Kom op, Xavier,' dacht* hij, terwijl de wilde eenden hun vrolijke gesnater voortzetten.

'De lichte kant kan dan wel de zwakste lijken,' mompelde hij. 'Maar wat de bezoedelden niet weten, is dat wij eigenlijk de sterksten zijn, want wij zijn door het licht gespaard.'

Hij keek wederom naar het boek genaamd Profeet van het Licht, terwijl hij binnensmonds verder mompelde: 'Dit is slechts het begin. Misschien is het mijn slechtste werk van allemaal, maar goed, het is puur de

inleiding van een lang verhaal. Slechts een opwarming voor wat er gaat komen.'

En hij wist dat het Xavier was, die deze Saga van epische boeken ging lezen. 'Het is tijd dat Xavier het eerste hoofdstuk van deze eeuwenoude oorlog gaat herbeleven,' zei hij tegen zichzelf, terwijl het gekras van de kroonluchter veranderde in een schrijnende sensatie.

'Donder op walgelijke kroonluchter!' riep de Wijsgeer. 'Ze hebben je nooit gerepareerd zeker, nadat mijn duistere kant gek werd!'

De kroonluchter reageerde enkel met nog meer gekrijs.

'Ach, ik kan niet geloven dat ik te lui ben om dit op te lossen. Ik heb maar één woord van de Alouden Taal nodig en dan is het voorbij.'

Een rat kroop langs zijn been, dus schreeuwde hij. 'Goed en boven dat alles, lijkt het er op dat deze plek nu is vergeven van ongedierte.'

'Ha en jij bent de ergste.'

Benedictus draaide zich om en met een onthutste toon vroeg hij: 'Ach Xavier, hoe lang sta je daar al?'

Xavier's lange, zilveren haar straalde met een vale glans, alsof er een sluier van licht om zijn gezicht gehuld was. Zijn zwarte blouse gaf hem het uiterlijk van een hoog aangeschreven ambassadeur, ook al was hij amper zeventien jaar oud, althans dat was wat hij zelf dacht.

In de opening van de deur hingen oude spinnenwebben, waardoor Xavier moest niesen. 'Het is hier stoffig, meester!' zei hij toen.

'Je weet wat ze zeggen?'

'Wat?'

'Mijn werken worden nooit oud-'

'Enkel een beetje stoffig.'

Benedictus liep terug naar zijn stoel en pakte zijn staf. Daarna sloeg hij ermee op de grond. 'Je doet het weer!' zei hij toen.

'Wat?'

'Laat maar.'

'Meneer Xavier, u heeft nieuwe e-mails,' zei een hese vrouwenstem, die vanuit Xavier's broekzak sprak.

Nogmaals, sloeg Benedictus zijn staf tegen de grond. 'Omwille van Sombravor! Dat is haar!'

Xavier haalde zijn smartphone uit zijn zak en terwijl hij slechts een half oor voor zijn meester had, vroeg hij: 'Wie is wie?'

'Heb je die onlangs gedownload?'

'Wat weet jij nou over technologie, oude man?'

'Ach, laat maar.'

'Wat was er zo belangrijk dat ik moest komen?'

'Ik verzoek je om een verzameling van mijn verhalen te lezen.'

'Denk je niet dat ik iets beters te doen heb met mijn tijd, of beter gezegd, met mijn leven?' vroeg Xavier terwijl hij wat oude applicaties en schermen van zijn smartphone wegveegde. 'Jeetje, wat denk je wel niet!'

'Als je deze wereld wilt behouden zoals hij is, kun je maar beter beginnen met lezen.'

'Ben je serieus, of maak je een grapje?' vroeg hij, maar op de één of andere manier wist hij dat Benedictus de keiharde waarheid sprak. Iets vertelde hem dat hij een belangrijke rol zou spelen in het lot van deze wereld, alsof hij een Profeet was. Toen weerklonk er een stem door zijn hoofd: *'Profeet van Hoop... Verzwelg de duisternis... Vermoord de Godin van Chaos...'*

'Wat was dat?' kreunde Xavier, nat bezweet.

De stem vervolgde zijn pleidooi: *'Wilder Driez... Anja Einsberg... Mar Brodwyck... Nova... Ze zullen allemaal*

samen komen in een epische climax en dan zal Benedictus herboren worden...

'Wat gebeurt er met me!' schreeuwde hij. 'Wie ben ik?'

'Meneer Xavier, u heeft nieuwe e-mails,' zei de hese vrouwenstem, die uit zijn telefoon sprak, opnieuw.

'Kun je dat verdomde geluid uitzetten!' Benedictus zijn toon klonk ietwat smekend. 'Ik kan niet tegen die verrekte stem!'

'Zijn zelfs je oren kwetsbaar geworden?'

Benedictus balde zijn vuist om zijn staf, en mompelde vervolgens zachtjes: 'Houdan Geludia!'

Een angstaanjagend licht begon rondom de knoestige kromming, aan de bovenkant van zijn staf, te schijnen, terwijl hij met een guitige grijns naar zijn student staarde.

'Hé mijn vervloekte volume is gedempt!' riep Xavier. 'Hoe heb je-'

'Eeuwen oude magie van de Alouden,' antwoordde Benedictus.

Daarna vervolgde de stem in Xavier's hoofd diens toespraak: *'Alouden... Bloedraven... Godin van Chaos... Android X...'*

Xavier's adem veranderde in een piepend protest, alsof hij tien sigaretten, gevolgd door twee waterpijpen gevuld met hasj, achtereenvolgens gerookt had. Hij haalde zijn schouders op en vroeg: 'Ben ik door aan het draaien?' Hoewel hij bang was, verlangde hij naar de waarheid. Daarom stopte hij zijn telefoon in zijn broekzak en zei tegen Benedictus: 'Laat ik die eerste roman van je maar eens gaan lezen dan.'

'Erg goed van je,' zei de Wijsgeer die nog steeds het boek tussen zijn vingers geklemd had. Daarom overhandigde hij het snel aan zijn student.

'Het heet Profeet van het Licht?'

'Ja dat maakt uit, omdat?'

'Het lijkt allemaal zo vertrouwd.'

'Is dat zo?'

'Ja, meester.'

'Dan werkt de Zaad Synchronisatie zelfs al vóórdát ik het eigenlijk verwacht had.'

'Zaad Synchronisatie?'

'Laat maar zitten.'

'Goed,' zei Xavier. 'Waar kan ik plaatsnemen?'

De Wijsgeer wees met zijn knokige vinger richting een eikenhouten tafel, die in een verlaten hoek van de kamer stond.

Toen Xavier dichterbij kwam, zag hij een kaart van de wereld, genaamd Sistna, waarin zij leefden. De kaart lag uitgespreid over de hele tafel.

'Die werd gemaakt nadat de Koppelingen werden gebroken door mijn duistere kant,' zei de Wijsgeer.

'Waar gaat dit boek over?' vroeg Xavier, daarmee het geraaskal van de Wijsgeer negerend. Het voelde op de één of andere manier vertrouwd voor hem aan. Hij voelde zelfs enige trots opwellen in het binnenste van zijn ziel, alsof hij deze romans zelf had geschreven, trots zijnde op het eindresultaat.

'Lees eerst maar eens alle boeken en ik beloof je dat de antwoorden uiteindelijk vanzelf zullen komen.'

Aldus draaide Xavier zich om en sloeg het boek open.

Benedictus zijn eerste verhaal was begonnen.

II

Licht

Hoofdstuk I

Paragraaf I

Wilder Driez

Wilder

-De Zilveren Maan

De bruine kroes was tot de nok toe gevuld met

koperkleurig bier. De zwaartekracht speelde zijn gebruikelijke spelletjes, aldus droop de dikke schuimlaag langzaam langs de zijkanten naar beneden.

Terwijl de man, genaamd Wilder Driez, zijn beide vuisten rond de kroes balde, tuurde hij vanonder zijn capuchon, die verbonden was met zijn oude, vervallen jas.

Hij zag een Rapshider hoofd aan de muur hangen. Het was Abbus zijn persoonlijke trofee, wist hij. Het hoofd was bedekt met grijze haren, zo divers in zijn tinten dat er sprake leek te te zijn van meer dan vijftig tinten grijs.

Zijn blik werd wazig, alsof hij zich in een droom bevond en toen schakelde Wilder zijn focus over naar de man, die was gehuld in zwarte kleding. Aan zijn heup hing een in de schede gesloten rapier, waarop de man zachtjes trommelde met zijn vingers.

Terwijl de geur van talgkaarsen Wilder's neusgaten binnendrong, bracht hij langzaam de kroes omhoog en krulde zijn lippen eromheen, om nog geen moment later zijn lip open te snijden, ten gevolge van een

kleine scherpe rand aan de bovenzijde. 'Sombravor's ballen.' vloekte hij, waarna hij de kroes neerzette.

Toen hij het bier geproefd had, werd hij vervuld van woede, want zijn scherpe zintuigen vertelden hem dat het biermerk, het handelsmerk van zijn gezworen vijanden was. En daarom begonnen tranen over zijn wangen te stromen. 'Ik vervloek de Bloedraven!' schreeuwde hij en gooide vervolgens de kroes naar het hoofd van de Rapshider. 'Waarom kan ik het lot niet veranderen!'

Een man kwam van achter de toonbank op hem afstormen. Zijn witte tuniek was bedekt met vlekken van reuzel, waarschijnlijk door het snijden van vlees, maar het was ook veel te klein, want eronder was zijn naakte, behaarde en veel te dikke buik zichtbaar.

Toen Wilder zijn gezicht goed bestudeerde, zag hij dat deze man zijn uiterlijk had veranderd, want nu had hij een bruine ringbaard, in plaats van een sikje. Zijn haar was nog steeds hetzelfde, echter wel vet van het zweet. Het hing voor zijn azuurblauwe ogen. Aan de bovenkant van zijn schedel was nog steeds diezelfde oude kale plek, bedekt met de littekens, die hij had opgelopen door de strijd met de Rapshider – dat was wat hij zelf vertelde tenminste, maar Wilder wist wel beter.

Deze man heette Abbus en hij was de eigenaar van deze taverne en tevens een goede vriend van hem, ook al was Wilder's vader niet zo weg van hem.

'Wat denk je wel niet dat je voor een idioot bent!?' zei de man, wild zwaaiend met zijn mes. 'Een beetje herrie lopen trappen in mijn herberg!'

'Praat niet zo tegen je Heer!'

En toen herkende Abbus zijn stem. 'Bij de Goden, mijn Heer, waarom ben je in vermomming gekomen?'

Wilder wees naar de man gehuld in het zwart, die steeds dichterbij kwam. Achter hem liepen twee

ridders, gehuld in een lederen pantser. Ze hadden hun zwaarden al getrokken.

'De verhalenvertellers!?' schreeuwde Abbus. 'Wat is er, omwille van Sombravor's kloten, aan de hand!?'

'Geen tijd om uit te leggen!' was Wilder's reactie. 'Maak je gewoon klaar om ernstige schade aan te richten!'

Wilder

-Het Huis Driez

'Whoah!'

Badend in het zweet, ontwaakte Wilder uit zijn helse nachtmerrie. Hij ging op de rand van zijn bed zitten en kreunde: 'Weer die droom! Die droom over de Bloedraven. Waar probeert dit visioen me voor te waarschuwen?'

Hij haalde zijn schouders op en fluisterde: 'Zijn deze verhalenvertellers de Bloedraven?'

Hij wist dat er een ernstig geval van vijandschap tussen zijn Huis en die van het Hoge Huis van de Bloedraven heerste, want de Bloedraven hadden de Keizer, van de wereld, genaamd Hovelis, met hun zieke spelletjes gemanipuleerd. Zijn vader – Heer Frank Driez – had de verkiezingen gewonnen, dus zou het Huis Driez uitgroeien tot het Hoge Huis, die qua aanzien direct onder de Keizer stond en tevens regeerde. Maar de Bloedraven hadden het zo weten te draaien dat het Huis Driez uit de gratie van de Keizer was gevallen, daarom werden in hun plaats zij het Hoge Huis.

De andere adellijke Huizen, zoals onder andere de Huizen Yggdra, Dukera, van Yongendaal, Mondar en Wizgard hadden sindsdien hun ruggen richting het Huis Driez gekeerd. Vanaf die dag stonden zij er alleen voor. Dit was natuurlijk uit puur zelfbehoud. Het was gewoon de aard van de mensheid, was wat Wilder wist, want met

name in de politiek hielp men niet een man in nood, louter uit plezier. Het ging hierbij altijd om persoonlijk gewin, of pure zelfbescherming en de Huizen waren daar geen uitzondering in.

Wilder gaf eerlijk gezegd niet veel om zijn vader's ruzies. Het scheelde hem zelfs vrij weinig. Zijn vader had hem vaak egocentrisch genoemd. Echter, in die droom leek het wel alsof hij zelf de Bloedraven haatte, alsof hij bereid was om eenieder die hun naam droeg te doden.

Ook al was het midden in de nacht, besloot Wilder toch om naar buiten te gaan en een frisse neus te halen. Hij pakte zijn lantaarn en ontstak deze met behulp van een paar vuurstenen. Vervolgens trok hij wat kleren aan, van degenen die verspreid lagen over de marmeren vloer. Hij had niet eens in de gaten dat hij kleding van drie dagen terug aantrok, die nog steeds op de grond lag.

Hij wilde niet dat de dienstmeiden van het Huis Driez zijn rotzooi opruimden, want hij wilde zijn eigen verantwoordelijkheden nemen, echter was hij daarin het meest van de tijd een beetje verslapt.

'Wat een week,' zei hij gapend. 'Altijd diezelfde droom!' Hij gebruikte zijn lantaarn om de deur te vinden en deze opende hij langzaam. Hij sloot de deur op zo'n stille wijze dat deze een zacht klikkend geluid maakte toen hij dichtviel.

De gang was pikzwart, zoals de nacht zelf. Het was alsof hij het ongedierte tussen de nissen van de muren kon horen kruipen.

Lantaarns rustten in de snavels van Griffioenen, die aan de muur bevestigd waren. Maar de lichten waren allemaal uitgedoofd. Hoewel het schemerige licht van zijn eigen lantaarn er amper voor zorgde dat hij verder dan een enkele armlengte kon kijken, kon Wilder toch zijn weg vinden, want hij kende dit bolwerk misschien nog

wel beter dan dat diens eigen Heer – zijn vader – het kende.

Terwijl hij door het pikkedonker sjokte, achtervolgde dat angstaanjagende visioen hem nog steeds. Was dit louter een droom of was dit daadwerkelijk een slecht voorteken.

Heer Frank **–Het Huis Driez**

De volgende ochtend keek Heer Frank uit over de eettafel, terwijl hij zijn pijnlijke rug strekte. Vóór hem stond een zilveren bord gevuld met Ansent eendenborst. Een zilveren kan, ingezet met sierlijke saffieren was gevuld met rode wijn, en bij wijze van spreken was het hem aan het smeken om opgedronken te worden. Naast hem zat zijn Vazal, genaamd Paul van Yongendaal. De Vazal was een hoge rang onder de adellijke Huizen, die diende als adviseur van diens Heer en was tevens ook de tweede in bevel van het Huis aan wie hij ofwel toegewezen was, of zelf had uitgekozen. Afgezien daarvan, was Paul van Yongendaal ook nog eens de wapenmeester van het Huis Driez.

Oorspronkelijk was hij lid van het Huis van Yongendaal, maar zijn familie had hem verstoten en Sombravor moge weten wat daarvoor de reden was. Later werd hij toegewezen aan het Huis Driez, echter voordat deze uit de gratie van de Keizer was gevallen. Hij had gezworen loyaal te blijven aan het Huis waaraan hij werd toegewezen, ongeacht de gevolgen van dien. Dus zelfs nu dat het Huis Driez in pure diskrediet gevallen was, was hij nog steeds in dienst bij Heer Frank.

Het Huis Driez was een middelgroot Huis dat oorspronkelijk het Huis Yggdra ondersteunde als loyale parlamentsvoerders. Het Huis Yggdra had op zijn beurt

een hoog aanzien in het Hoveliaanse Keizerrijk, ook al was dit niet altijd het geval geweest.

Het Huis Driez was gevestigd in het Relica Fort, waarin zich ook een stad genaamd Relica bevond. Ten noorden lag het Peninsbos dat direct naar de stad, Peninsville leidde, wat de belangrijkste havenstad in het noorden was. Heer Frank, had een tiende deel van de opbrengst van de havenuitvoer tot zijn beschikking, vanwege onderhandelingen met de havenmeesters. Hij had het voor elkaar gekregen om deze te overtuigen, ondanks dat de Keizer een afkeer van hem en zijn Huis had. Maar zoals ze altijd zeiden: *'De mensen in het noorden zijn bijna net zo koppig als de dwergen.'*

Terwijl de Vazal op grillige wijze met zijn lepel door de yoghurt van de Karoliaanse schapen aan het roeren was, zei hij: 'Wij bevinden ons op de rand van een oorlog, mijn Heer!'

'Ik denk dat je gelijk hebt,' antwoordde Heer Frank fluisterend, terwijl hij nipte van zijn wijn. Hij morste een klein beetje in zijn grijze baard en daarom slaakte hij een binnensmondse verwensing. Daarna streelde hij zijn hand langs zijn gebruinde, met zweet bedekte voorhoofd. 'Nu de Bloedraven weten dat ik de enige met kennis over de Wolreliëk kluis ben, is het gewoon een kwestie van tijd.'

'Hoe zijn ze er überhaupt achter gekomen dat jij die kennis bezit dan?' Paul's toon klonk enigszins bezorgd.

'Ik heb geen idee.'

'Er zou zich een mol in dit Huis kunnen bevinden,' zei Paul, terwijl hij zijn lepel langzaam naar zijn mond bracht. 'We moeten op onze hoede blijven.'

'Ik kan niet geloven dat iemand binnen onze muren ons zou verraden!' Heer Frank schudde zijn hoofd,

waardoor de lokken van zijn grijze haren op speelse wijze voor zijn kastanjebruine ogen bungelden.

'Wat zijn uw orders?'

'Zoek uit wie de verrader is en vertel het me, zodat ik hem kan vermoorden!'

Paul salueerde en zei: 'Zoals u wenst, mijn Heer.'

Frank nam een hap van de Ansent eendenborst en zei: 'Als die verdomde Wilder nou eens zijn verantwoordelijkheid zou nemen.'

'Ik kan niet geloven dat hij, van alle mensen, de Profeet van het Licht is.'

'Ik ook niet. Maar we moeten roeien met de riemen die we hebben.'

'Die achterlijke idioot kan zichzelf niet eens in de hand houden! Laat staat die riemen.'

'He, neuk een eind op man!' Heer Frank balde zijn vuist en sloeg op de tafel, waardoor het bord met de eendenborst begon te rammelen, alsof de eend plotseling tot leven werd gewekt en declameerde in een kwakend protest. 'Sombravor's ballen! We hebben het hier wel over mijn zoon!'

'Ik bedoelde alleen maar te zeggen dat-'

Frank sloeg eens te meer op de sierlijke tafel en nu was het zijn wijnglas die rammelend over de tafel danste. 'Je hoeft verdomme niets meer te zeggen!' schalde hij toen.

'Het spijt me, mijn Heer,' zei Paul terwijl hij zijn lepel in zijn kom liet bungelen. 'Ik had het niet moeten-'

'Nou, weet je wat, misschien heb je wel gelijk,' onderbrak Heer Frank hem. 'We moeten hem zijn eigen training een beetje serieuzer laten nemen, maar ik heb geen idee hoe we hem meer verantwoordelijkheid kunnen laten voelen voor zijn taken.'

'Ik ook niet,' zei Paul. 'Maar we moeten heel snel iets bedenken, anders is het Huis Driez ten dode opgeschreven.'

Wilder en Ubír

-Ubír's huis

'Seksende smeden! Ik vraag u wat u wilt drinken!?' schalde Ubír. Hij was een dwerg met zilver grijze haren, die verrieden hoe wijs hij was, of beter gezegd, hoe wijs hij zou moeten zijn. Zijn zwarte tuniek was gemaakt van bokkenleer. Hij mocht dan wel klein zijn, maar zijn spieren waren dik en geaderd, als de pik van een cycloop.

'Dwergenbier natuurlijk,' zei Wilder.

'Blaarvormige vaatjes vol met grimmig dwergenbier! Het heet Terra! Niet dwergenbier, u hebzuchtig aambeeld.'

'Maar je hebt het net zelf zo genoemd!'

'Harige hamers! Probeert u niet om een dwerg over zijn eigen cultuur leren!'

'Nou, aangezien we toch op de vulgaire taal tour gaan, maak ik er zelf ook een! Wat dacht je van, schrijnende haren van Sombravor's sikkelvormige balzak! Je wil ook altijd het laatste woord hebben hé, jij droldraaiende dwerg!'

'Hahaha, die gaat regelrecht in het van Dirkuz boek van de dwergen!'

Wilder wist dat het van Dirkuz boek een soort van scheldwoorden boek van de dwergen was. Voor zover hij wist, had geen enkel mens ooit een vulgaire zin weten te improviseren, die door de dwergen werd aanvaard als zijnde goed genoeg voor het boek. 'Wat vind je van deze: 'Korzelige kontkorsten van verkankerde varkens! Koperen kotsemmers, gevuld met post-apocalyptische kots van gedesintegreerde potvissen!'

'Whahahaha! Wilder, vanaf vandaag bent u een bezongen held onder de dwergen! U bent nog veel ingenieuzer dan de oorspronkelijke schrijver van het van Dirkuz boek!'

'Tongende tepels ben ik zo goed!?'

'Ja Wilder, hoe dan ook, ik was u er gewoon op aan het wijzen dat de ware naam van het bier-'

'Huh, je bedoelt het dwergen bi-'

'Terra!'

'Wat jij wilt joh!'

'We willen niet onderworpen worden aan misverstanden-'

'In onze eigen gewoontes!' was hoe Wilder zijn zin onderbrak en tevens afmaakte.

'Stopt u onmiddellijk met me de wind uit de zeilen te nemen!'

Wilder was ondanks zijn irritante houding, blij om deze dwerg als vriend te hebben. Hij wist dat Ubír één van de laatste van zijn soort was. Waarom de meesten van de dwergen waren uitgestorven, was iets waar Ubír nooit over sprak, maar wat Wilder wel wist was dat het iets te maken had met de Alouden.

'Ach weet je, doe me dan maar wat Terra!' zei Wilder.

'Oké,' zei Ubír, zijn toon grillig. Een vrolijk deuntje fluitend liep hij naar de keuken. Even later kwam hij terug met in zijn knokige vuisten twee gevulde kroezen.

Wilder nam één van de kroezen van de dwerg aan. Zenuwachtig met zijn benen wiebelend, vroeg hij: 'Waarom heb je er eigenlijk voor gekozen om ons te helpen?'

'Hoe komt het dat u deze vraag stelt?'

'We zijn afstammelingen van de Alouden.'

'Ook al beseffen we dat uw voorouders een hand hebben gehad in het uitsterven van mijn familie, snappen wij daarentegen dondersgoed dat het onbedoeld was. En natuurlijk zijn we gek, maar dat terzijde. En het meest belangrijke, Heer Frank, uw vader heeft ons-' plotseling staakte Ubír zijn zin.

'Wat heeft die ouwe gedaan?'

'Blaffende balharen! Wilder was u niet helemaal gestopt met uw alcoholische gewoonten?'

'Ach, eentje zo nu en dan kan geen kwaad, mijn vriend.' Echter wist Wilder dat er een hele andere reden was waarom hij het nodig achtte om het bier te consumeren. Het had iets te maken met zijn dromen over het Hoge Huis van de Bloedraven. Hij moest en hij zou achter de waarheid komen.

'Oké. dan,' fluisterde Ubír. 'Maar komt u niet aanzetten met een beklag over dat ik u niet heb gewaarschuwd.'

Wilder nam een grote slok van het bier en het was net alsof hij had voorzien wat er zou gebeuren, want zijn blik werd wazig, zodoende begon de waarheid zich voor zijn ogen te onthullen. Toen mompelde hij: 'Wolfram, laat me verdomme niet in de steek! Dat kun je niet maken!'

'Kreupele kutschurft! Wat is er met hem?'

'Nee!' krijste Wilder met een lange ademteug, terwijl hij zijn met zweet bedekte hoofd vastgreep.

'Donderende tavernes! Wat is er met u aan de hand man!? U ziet eruit alsof u een geest gezien hebt.'

De dwerg wist niet hoe dicht hij bij de waarheid zat. Toen zei Wilder: 'Ik moet gaan! Ik moet zien te redden wat er te redden valt.' En met deze woorden verliet hij Ubír's huis.

Het was de hoogste tijd dat zijn opleiding een stuk serieuzer zou gaan nemen.

Drie dagen later

Heer Frank en Wilder -Sparschuur

'Je bent een zwakkeling!' schreeuwde Heer Frank. 'Je hebt totaal geen potentie en kracht om ook maar iemand te beschermen!'

'Ik zal je eens bewijzen dat ik in me heb wat nodig is om mijn zoon te redden!'

'Dat zou ik maar doen!' schalde Heer Frank, terwijl hij in de richting van Wilder stormde en hem vervolgens een tik met zijn houten zwaard op zijn hoofd gaf. 'Anders zou het Carola of Axel beter betamen om de Profeet van het Licht te zijn! Maar op de één of andere wonderbaarlijke wijze heeft het Zaad jou uitgekozen, dus doe omwille van Sombravor's vlammeende balharen eens je best, jij oetlul!'

Wilder kon nauwelijks de inkomende aanval ontwijken, terwijl hij riep: 'Laat mijn broer en zus hier buiten, jij ouwe kut!'

'Wolfram, is jouw zoon en daarom logischerwijs mijn kleinzoon!' kraste Heer Frank, terwijl hij het hakken van zijn houten zwaard niet liet afweten. 'Je kunt hem maar beter beschermen, zoals dat een echte vader betaamt!' En wederom hakte hij met zijn zwaard.

Deze keer kon Wilder de klap niet ontwijken en werd recht op zijn schouder getroffen.

'Neuk een eind op, ouwe bok!' Hij wist dat dit een grote, pijnlijke blauwe plek zou worden. 'Ik haat je!'

'Ik doe dit voor jou, mijn zoon! Je moet je eigen krachten leren beheersen, of anders is het Huis Driez ten dode opgeschreven.'

Wilder wist dat het niet alleen het Huis Driez was die zou worden veroordeeld tot de strop, maar de hele wereld. Als de Bloedraven zouden slagen in de heropleving van Elim, zou de wereld zoals hij die kende, stoppen te bestaan. Want als zij hun zin kregen zou de wereld voor eeuwig veranderen een dorre woestenij.

'Ik zal slagen!' schreeuwde Wilder. 'Ik zal leren om mijn krachten te beheersen! Want ik ben de Profeet van het Licht!' En met deze woorden begon een stralende bliksem rond zijn lichaam te cirkelen.

'Dit kan niet waar zijn!' kraste Heer Frank, ietwat mompelend. 'Het blijkt dus dat je al die tijd toch de potentie bezat.'

'Ik zal je eens laten voelen waar ik verdomme toe in staat ben, jij ouwe lapzwans!' Verblind door ontembare woede, stormde hij op zijn vader af.

Heer Frank stapte uit voorzorg naar achteren. Zoals de zaken er nu voor stonden was Wilder tot alles in staat. Zelfs het doden van zijn eigen vader. Dit was vanwege het feit dat hij te veel van zijn slapende krachten in één keer had ontvangen en daarom zag hij nu niet meer het verschil tussen vriend of vijand.

Heer Frank had hier echter rekening mee gehouden, voordat hij de training met zijn zoon was begonnen en daarom mompelde hij: 'Activeer het afweersysteem van de sparschuur.'

Twee magie tenietdoende ketens werden uit twee Griffioen snavels gelanceerd – elk aan één kant van de schuur. Onmiddellijk ketenden ze Wilder in hun greep.

'Wat was ik aan het doen,' jammerde de Profeet van het Licht, terwijl hij langzaam terug bij zinnen kwam. 'Ik was serieus van plan je te vermoorden!'

'Je hele leven heb je niets anders geprobeerd, jij verderfelijk snotjong,' zei zijn vader 'Dus maak je maar geen zorgen.'

'Neuk even gauw een eind op, ouwe hark!'

'Rust maar een beetje uit,' zei Heer Frank. 'Ik zal later terug keren, zodat we de training voort kunnen zetten.'

'Bij alle Goden,' fluisterde Wilder terwijl hij zich ergerde aan zijn eigen gehannes met de ketens. 'Was dat echt?'

Paragraaf II

De Bloedraven

Heer Robodar

-Het Hoge Huis van de Bloedraven

Heer Robodar, de Heerser van het Hoge Huis van

de Bloedraven, tuurde over zijn scepter, die was ingezet met angstaanjagende amethisten. De scepter rustte onder zijn vettige handen.

Ontblote tanden in een kwaadaardige, bijna demonische, grijns, zei hij tegen de drie soldaten, die vóór hem stonden: 'We zullen het bij onze eerste poging rustig aan doen.' Terwijl hij dat zei kneep hij zijn bruine – bijna zwarte – ogen tot piepkleine spleetjes, waardoor zijn donkere, borstelige wenkbrauwen zich fronsten in de vorm van de letter v.

'Drie van ons zullen de locatie van de Kluis niet uit hem weten te knijpen, mijn Heer,' zei één van zijn ondergeschikten. Zijn pantser was net zo zwart als de duisternis, die de Bloedraven vertegenwoordigden. Hij ontdeed zich van de helm, die op zijn kale, met zweet bedekte hoofd rustte, zodat zijn azuurblauwe ogen zichtbaar werden.

'Maar dat is niet het plan,' zei Robodar grijnzend. Terwijl hij opstond, balde hij zijn rechtervuist om het gevest van zijn scepter, alsof hij wilde zeggen dat louter

en alleen hel en verdoemenis wachtten op degenen die hem tegenspraken.

'Wat wil je dan dat we doen, mijn Heer?'

'Zoek het Zaad van de Duisternis en stuur hem naar de hel.'

'Je bedoelt Lorbadis?'

Robodar haalde zijn schouders op en grijsde wederom. 'Het valt te veronderstellen dat het in ieder geval erg dicht in de buurt komt,' zei hij toen.

'Maar waarom moeten dan alleen wij drieën gaan?'

'Ah, heb je het niet gehoord dan?'

'Wat zouden we dan gehoord moeten hebben?'

'Het jaarlijkse Luna festival van het Huis Driez.'

'Ah, hun Luna festival, waar zij het licht van de maan aanbidden.'

'Ja, het is om ons een steek onder de gordel te geven, door te vertellen dat zelfs in de duisternis van de nacht een licht te vinden is.'

'Ah, het eeuwenoude gezegde van de Alouden.'

Robodar antwoordde met slechts een kort knikje.

'Maar hoe zit het dan met dat festival?'

'Een groep van acteurs en verhalenvertellers wordt elk jaar ingehuurd door het Huis Driez, voor dit Luna festival. Natuurlijk heb ik er persoonlijk op toegezien dat deze troubadours zijn uitgeschakeld, dus zullen jullie het Huis Driez binnendringen als incognito verhalenvertellers, op zoek naar het Zaad van de Duisternis.'

'Ik begin in te zien waar u naar toe wilt, mijn Heer. Als we aankomen met een heel leger, zullen ze het Zaad van de Duisternis in veiligheid brengen, voordat we überhaupt door de poort getreden zijn.'

'Maar hoe zit het dan met de Kluis?' vroeg de andere soldaat.

'Altijd al een denker geweest, hè Rudar?'

'Ja, wat zou dat, mijn Heer?'

'Noem me gewoon vader, mijn zoon.'

'Oké. mijn He-'

'Hé geen zorgen. Stop gewoon met die formaliteiten, ik sta gelijk aan jou. Ik ben je vlees en bloed, je vader.'

'Ja Robodar, vader van Wimmodar en Rudar – de laatste – ik dus – tweedgeborene prins van het Hoge Huis van de Bloedraven.'

'Altijd al zo vol van jezelf geweest hè, mijn jongen.'

'De appel valt klaarblijkelijk niet ver van de boom, vader.'

'Inderdaad,' zei Robodar grinnikend. 'Maar over de Kluis.'

'Ja,' zei één van zijn andere kornuiten. 'Wat is er mee?'

'Als jullie per toeval iets leren over de locatie van de Kluis, zal dat een gelukkige samenloop van omstandigheden zijn,' was Heer Robodar's strikte antwoord. 'Maar reken er maar niet op, want onze kleine vriend zal daar wel voor zorgen.'

'Ah, de verrader in het Huis Driez.'

'Heer Frank, die naïeve en trotse man zal dit verraad, van heel dichtbij niet aan zien komen. Hij zal volledig de roos missen.'

'De roos missen,' zei één van zijn kornuiten. 'Perfekte woordkeuze, mijn Heer.'

'Er is niets meer wat ik jullie kan vertellen,' zei Robodar. 'Ik verzoek jullie om te vertrekken.' Na deze woorden wuifde hij ze, met een wuivend handgebaar, weg.

Toen de soldaten de troonzaal verlaten hadden, stond hij op en fluisterde naar zijn zoon: 'Tijd om onze Godin in te schakelen.' Dit zei hij omdat hij het nodig achtte om zijn bondgenoten, aan de andere kant, te laten weten dat het Zaad van de Duisternis op weg naar hen was.

Het Linkproject was nu pas echt begonnen.

Paragraaf III

De training

Drie weken later

Wilder, Carola en Axel
-Wilder's vertrekken

'S
ombravor's harige ballen!' vloekte Wilder. 'Heeft

mijn vader dat echt gezegd, Axel?'

Axel was iets jonger dan Wilder. Gekleed in een netjes ogende tuniek, deed hem ietwat tegenstrijdig ogen, want velen beweerden dat hij zelfs nog minder verantwoordelijkheden kon dragen dan Wilder.

Axel trok aan zijn stropdas en stelde zijn monocle opnieuw af. 'Ja, grote broer van me, onze vader heeft dat werkelijk gezegd,' zei hij toen.

'Onze vader, ook goed, prima, jij je zin, maar ik kan het gewoon niet geloven.'

'Altijd dat egocentrische rotgedrag hè, Wilder,' zei Carola. Als ze niet zijn zus zou zijn, zou ze in Wilder's smaak zijn gevallen, want ze was een beetje mollig en had borsten zo groot en waarschijnlijk net zo sappig als gerijpte watermeloenen. Lokken zwart haar krulden op grillige wijze voor haar mollige gezicht. Een van haar oren

was een flapoor, wist Wilder maar haar haar verborg altijd dit kleine teken van onvolmaaktheid.

Wilder wist dat dit haar onzeker maakte, dus wees hij haar er altijd op dat de volmaaktheid lag in de onvolmaaktheid. De zin was zo poëtisch dat het eigenlijk net zo goed een gezegde van de Alouden had kunnen zijn.

'Ik kan het niet geloven!' zei Wilder op sissende toon.

'Vader bedoelt het goed, broer,' zei Carola 'Hij doet dit alleen om je te beschermen.'

'Maar toch-'

'Als het weg nemen van al je vrijheid betekent dat jij je training een beetje serieuzer gaat nemen, dan is dat het beste.'

'Wat weet jij er nou van, Axel?' blafte Wilder. 'Een soort van Messias zijn is niet iets waar je uit eigen vrije wil voor kiest.'

'Dat is de reden waarom ik verdomd blij ben dat jij het bent en niet ik.'

'Verdomme Axel. Mijn vader betekent veel voor me, maar hij is altijd zo'n heetgeblakerd type.'

'Ja, ik weet wat je bedoelt,' zei Carola. 'Het is net alsof het je hart doorboort, wanneer hij boos word.'

'En op die manier zal mijn licht niet groeien. In plaats daarvan zal het plaats maken voor zwartgallige duisternis.'

'Nee,' zei Carola. 'Jij bent niet de duisternis. Jij bent het licht.'

'Ja ja, licht als van een desintegrerende zon.'

'Dan kan je net zo goed zeggen dat je zo donker bent als een stralende beerput.'

'Genoeg poëtica voor vandaag,' zei Wilder. 'Het feit blijft dat de Goden verkeerd gekozen hebben.'

'Er moet een reden zijn waarom Ze jou gekozen hebben,' zei Carola. 'Je hart is sterk, ik weet het gewoon.'

'Ik weet niet of het een kwestie is van kiezen, of gekozen worden. Ik bedoel de Zaden zijn gewoon in de zielen van willekeurige personen beland en dat verklaart waarom een ukkel als Wilder, de Profeet van het Licht werd.'

'Praat niet zo over hem, Axel.'

'Ik vertel alleen de keiharde waarheid.'

Carola haalde haar schouders op. 'Ik weet alleen dat onze broeder een geweldige potentie heeft. Ik bedoel, hij is een kwart van-'

'Pokdalige zak van Sombravor dat weet ik toch ook wel Carola! Maar zoals de zaken er nu voor staan ligt het Huis Driez aan de rand van vernietiging, door de krachten der duisternis.'

Wilder

-Kathedraal van het Huis Driez

Vóór hem – in een houten schommelstoel – zat Eerwaarde Vader Yrewmba. Zijn witte haar was bedekt met plekje van grijs, net als zijn baard. Op zijn hoofd rustte een groene krans, zoals dat het geval was bij Keizer Julian Cezare zelve. Hoewel hij de Eerwaarde Vader van het Huis Driez was, had Wilder zich vaak afgevraagd hoe serieus hij zijn eigen verantwoordelijkheden nam.

Hij had Eerwaarde Vaders altijd voor zich gezien als zeer serieuze en bekwame, zelfs haast door de Goden betastte sjamanen. Zij moesten een intense, jarenlange training volgen aan de Academie van Medicijnleer en moesten tevens een theologische studie afleggen. Ook moesten zij het celibaat afleggen. En ondanks dat de Eerwaarde Vader dat had gedaan was hij toch nog constant seksueel getinte grapjes aan het maken, alsof hij een vervelende puber was.

Toen dacht Wilder: *'Het celibaat afleggen is zo dogmatisch. Het is ongezond om je te weerhouden van lust. Bij Yrewmba heeft het als gevolg dat hij zijn frustratie uit door middel van grapjes, maar het kan nog veel ergere gevolgen hebben.'* Dus herinnerde hij zich een verhaal over een bepaalde stroming van de leer van Sombravor, waarin Eerwaarde Vaders, die het celibaat afgelegd hadden, kleine kinderen achter de gesloten deuren van de kerk hadden verkracht. Het verhaal had de wereld in rep en roer gebracht, maar zijn vader had gezegd dat het hem niks verbaasde, want het bedwingen van geilheid komt met alle mogelijke gevolgen van dien.

Wilder kon zich wel in deze visie vinden, ook al zei hij dit niet tegen zijn vader. Hij sprak hem liever in zijn bijzijn tegen, maar achter zijn rug om praatte hij al zijn woorden na, exact zoals ze gezegd waren. Maar hij vreesde dat zijn vader dit allang wist.

De Eerwaarde Vader zat rustig op en neer te schommelen, in zijn schommelstoel en Wilder vond het vreemd dat zo'n oude wijs ogende man zo kinderachtig kon doen, want ondanks alles straalde hij nog steeds de verantwoordelijkheid uit, waarvan verwacht werd dat hij hem droeg.

'Wat kan ik voor je doen, mijn Heer?' vroeg de Eerwaarde Vader vervolgens.

'Ik heb het gevoel dat ik op het randje van de waanzin aan het balanceren ben, Eerwaarde vader.'

'Nou, wat is daar nou nieuw aan dan?' vroeg hij grinnikend. Zijn stem klonk alsof er in zijn keel een krijgende poliep genesteld zat. Het was – zoals altijd wanneer Wilder zijn stem hoorde – een kwellende sensatie, zoals het krassen van een waggelende kroonluchter.

'Ik ben serieus, Eerwaarde vader.'

'Nee dat ben je nooit geweest.'

'Neuk even een eind op! Alsof jij ooit je leven serieus genomen hebt, met je stomme seksueel getinte grappen.'

'Mijn grappen zijn de besten van de besten.'

En weer moest Wilder het gekrijs van de politie aanhoren.

'Ik heb nooit begrepen waarom mijn vader je heeft aangenomen als de Eerwaarde Vader van het Huis Driez!'

'Het was niet je vader, mijn Heer. Dat zou je nu inmiddels wel moet weten. Maar ja wat weet jij nou van de ins en outs van je vader. Wat weet je überhaupt over het Relica Fort en het Huis Driez.' Het was een veronderstelling, geen vraag.

'Wie was het dan?'

'Het was Heer John Driez, je grootvader.'

Wilder schraapte zijn keel. 'Dat verklaart een hoop,' zei hij toen.

'Wat bedoel je?'

'Van wat ik over die wanstaltige man gehoord heb, kan ik zeggen dat ik blij ben dat hij dood is en ook hoop ik dat zijn lijden verschrikkelijk was.'

'Waarom zeg je ineens zulke gruwelijke dingen, mijn Heer?'

'Hij heeft die ouwe lul van me op een misselijkmakende manier behandeld. Het was zoals ik het begreep gewoon geestelijke mishandeling en zelfs die ouwe pleurispik verdient niet zo'n dusdanige bejegening. Het is gewoon te verschrikkelijk voor woorden.'

'Je hebt werkelijk waar geen flauw idee, hé?'

'Misschien wil ik het niet eens weten.'

'Het is beter om zijn schaamte te verbergen, waar niemand het kan vinden.'

'Laten we gewoon ter zake komen.'

'Oké, ik beloof dat ik zal proberen om mijn stomme grappen voor me te houden.'

'Zie je, Eerwaarde Vader, misschien kun je me wat kalmerende kruiden geven want ik ben op de rand van de waanzin aan het balanceren.'

'Dan schrijf ik je morphin siroop voor,' zei de Eerwaarde Vader schokschouderend, terwijl het gekrijs van de poliep een ratelende klaagzang leek te worden.

'Nee, niet dat! Alles behalve dat! Dat is niet wat ik wil! Het zal de zaken alleen maar verergeren.'

'Waarom dat dan, mijn Heer?'

'Omdat ik geplaagd word door visioenen, die in intensiteit toenemen als ik alcohol drink en mezelf bedwelmen met sterkte tincturen, zoals morphin siroop.'

'Dan denk ik dat, valerianse basilicum gemengd met een brok nachtschade, het beste is wat ik je voor kan schrijven. Wat dacht je daar van?'

'Dat zou beter zijn.'

'Hé, maar Wilder.'

'Je gaat niet zeggen dat ik-'

'Ja dat doe ik wel, want ik zat zo te denken, misschien is het hol van de gekken, genaamd Emer iets voor u mijn Heer!' En nadat hij dit gezegd had, begon hij te lachen, terwijl de poliep op Wilder's zenuwen begon te werken.

'Ik zou willen dat ik dat ding er uit kon snijden,' dacht hij, terwijl hij deze walgelijke woorden van de Eerwaarde Vader tot zich door liet dringen.

Wilder wist wat Emer was. Het was namelijk een diepe kuil achter de Sustaberg muur, waar mensen, die waanzinnig verklaard waren, gedumpt werden. De put was zo diep dat je nooit over de Sustaberg muur zou kunnen klimmen, om zo te ontsnappen. En zelfs al zou iemand in staat zijn er over heen te klimmen, dan zou hij terecht komen in het Zonschild Woud – een bos vol met

tergende valstrikken zoals prikkeldraad en berenvallen. Zelfs aan de rand van dat bos bevond zich nog steeds een zeer hoog hek, met aan diens top, vlijmscherpe speerpunten. Er werd gezegd dat de gekken daar een eigen samenleving hadden opgebouwd, die was gevormd tot een pure Dystopie.

Wilder schokschouderde. 'Erg grappig,' zei hij toen.

'Nu de Bloedraven zich tot het Hoge Huis gevormd hebben, hebben ze de vervloekte Keizer weten te overtuigen om de wet aan te passen.'

'Je bedoelt de wet omtrent de Sjafra's?'

De Eerwaarde Vader hielp zichzelf uit zijn schommelstoel en terwijl hij langzaam naar een tafel sjokte, waarop bussen gevuld met helende kruiden stonden, zei hij: 'Ja, het is verschrikkelijk is het niet. Het is niet dat de Keizer ze voorheen niet afkerig behandelde, maar hij heeft nu besloten om de Sjafra's tussen de gekken daar te gooien, omdat er volgens hem en het Hoge Huis van de Bloedraven geen plek is voor hen in deze wereld!' Hij griste wat kruiden uit een marmeren bus en ontkoppelde daarna een leren zakje van zijn riem. Het zakje vullend vervolgde hij: 'Racistische mensen zeggen vaak dat de donkere kleur van hun huid de duisternis vertegenwoordigt, maar als de Bloedraven hen haten, dan kan het niet anders zijn dan dat de ze zijn gevormd uit het licht.'

'Vertel dat maar tegen onze grote vriend Abbas, Eerwaarde Vader.' Dat gezegd hebbende herinnerde Wilder zich dat zijn eigen Huis ooit een alliantie had met het Huis Yggdra, echter was deze tijd nu lang vervlogen, alsof de alliantie slechts op de pagina van een geschiedenisboek was geschreven en nu slechts nog maar een herinnering van die tijd was overgebleven. In eerste instantie had het Huis Yggdra een andere naam namelijk